

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

1. Bezsporne jest, że zakwestionowany znak towarowy był używany wyłącznie z dodatkowym elementem słownym „Bullerjan”. Wnoszący odwołanie podnosi, że doszło do przeinaczenia dowodów odnoszących się do oceny charakteru odróżniającego dodanego elementu „Bullerjan”. Sąd uznał, że dodany element ma (jedyne) przeciętny charakter odróżniający. Stwierdzenie (jedyne) przeciętnego charakteru odróżniającego nie znajduje poparcia w przedstawionych dowodach, ponieważ dowody te nie dostarczają żadnych informacji na temat zasięgu, czasu trwania i intensywności używania elementu słownego „Bullerjan”, który sam jest zarejestrowany jako znak towarowy.
2. W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi sprzeczność przedstawionego przez Sąd uzasadnienia dotyczącego stwierdzenia wysoce odróżniającego charakteru zakwestionowanego znaku towarowego. W przytoczonym uzasadnieniu Sąd twierdził z jednej strony, że zakwestionowany znak towarowy ma „niecodzienny kształt”, jednak z drugiej strony potwierdził, że inni producenci prowadzą dystrybucję pieców o bardzo zbliżonym kształcie. Kolejną sprzeczność można dostrzec w ustaleniach Sądu, zgodnie z którymi z jednej strony zakwestionowany znak towarowy ma charakter wysoce odróżniający, niezależnie od jego funkcjonalności, a z drugiej strony takiego charakteru odróżniającego nie podważa bardzo zbliżony kształt innych pieców, ponieważ to duże podobieństwo daje wytłumaczyć się próbą osiągnięcia szczególnego efektu technicznego. Przedstawione przez Sąd uzasadnienie jest zatem wewnętrznie sprzeczne pod dwoma względami, a w rezultacie prowadzi do naruszenia prawa.
3. Wnoszący odwołanie podnosi zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa w związku z wykładnią i stosowaniem art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾. Po pierwsze, przy badaniu charakteru odróżniającego zakwestionowanego znaku towarowego, tak jak wymaga tego art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Sąd nie zastosował się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego oceny tego charakteru w przypadku trójwymiarowych znaków towarowych. Wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo Trybunału, Sąd nie przeprowadził należytego porównania zakwestionowanego znaku towarowego z kształtami pieców przyjętymi w omawianym sektorze. Ponadto Sąd stwierdził, że ewentualna funkcjonalność kształtu zakwestionowanego znaku towarowego jest pozbawiona znaczenia dla oceny jego charakteru odróżniającego. Sąd naruszył w ten sposób ustaloną zasadę, zgodnie z którą przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego należy uwzględnić wszystkie czynniki istotne w danym wypadku. Wreszcie Sąd nie zastosował się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego używania wymaganego do utrzymania praw właściciela do zarejestrowanego znaku towarowego, który stanowi jeden z elementów złożonego znaku towarowego. Sąd uznał bowiem, że w przypadku znaku towarowego stanowiącego część złożonego znaku towarowego wystarczy, by także on był rozpoznawany jako wskazanie pochodzenia. W rezultacie Sąd nie dochował obowiązku – wyraźnie ustanowionego w treści art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i w orzecznictwie Trybunału – ustalenia w każdym przypadku, czy doszło do zmiany charakteru odróżniającego zarejestrowanego znaku towarowego. Sąd zaniechał dokonanie takiego ustalenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania)
w dniu 14 grudnia 2015 r. – Jyske Finans A/S/Ligebehandlingsnævnet, działająca w imieniu Ismara
Huskica**

(Sprawa C-668/15)

(2016/C 068/31)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Jyske Finans A/S

Druga strona postępowania: Ligebehandlingsnævnet, działająca w imieniu Ismara Huskica

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakaz bezpośredniej dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne ustanowiony w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie, zgodnie z którą to praktyką osoby znajdujące się w porównywalnej sytuacji urodzone poza krajami nordyckimi, państwem członkowskim, Szwajcarią i Liechtensteinem są traktowane mniej korzystnie niż osoby urodzone w krajach nordyckich, państwach członkowskich, Szwajcarii i Liechtensteinie?
- 2) W razie udzielania na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy taka praktyka powoduje zatem pośrednią dyskryminację ze względu na pochodzenie etniczne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2000/43/WE – chyba że jest ona obiektywnie uzasadniona legalnym celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu są odpowiednie i konieczne?
- 3) W razie udzielania na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: czy taka praktyka może co do zasady być uzasadniona jako odpowiedni i konieczny sposób realizacji środków wzmożonej należytej staranności wobec klienta, o których mowa w art. 13 dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 309, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-687/15)

(2016/C 068/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher, L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności konkluzji Rady na Światową Konferencję Radiokomunikacyjną 2015 (WRC-15) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU), przyjętych przez Radę w dniu 26 października 2015 r. w trakcie 3419-tej sesji Rady w Luksemburgu;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W skardze Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności „konkluzji Rady na Światową Konferencję Radiokomunikacyjną 2015 (WRC-15) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU)”, przyjętych w dniu 26 października 2015 r. w trakcie 3419-tej sesji Rady w Luksemburgu.
2. Skarga opiera się na jednym zarzucie, zgodnie z którym przyjmując konkluzje na Światową Konferencję Radiokomunikacyjną 2015 (WRC-15) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU), zamiast wydania decyzji jak proponowała Komisja, Rada naruszyła art. 218 ust. 9 TFEU, który znajduje zastosowanie do ustalenia stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na WRC-15.
3. W tym względzie Komisja twierdzi po pierwsze, że art. 218 ust. 9 TFEU znajduje zastosowanie do stanowiska jakie ma być zajęte w imieniu Unii, w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie gdzie Unia Europejska zajmuje określoną pozycję w ramach danej organizacji międzynarodowej, jak w tym przypadku – członka sektora, która zgodnie z art. 3 ust. 2 Konstytucji ITU, przyznaje Unii Europejskiej pewne prawa w [ramach] działalności organizacji.